

BLACK SITE

Black Site omhandler følelsen af at være *lukket inde*: at være holdt fanget eller begravet i en teknologisk krypt. Kunstværkerne i dette kapitel beskæftiger sig med oplevelsen af at være indespærret og om det arbejde, det kræver at undslippe denne tilstand. I værkerne kommer det til udtryk gennem gendannelses- og søgehandlinger, herunder dekryptering, afsløring og offentliggørelse mm.

Black Site optegner konturerne af en ny underverden: en mekanisk planet, hvis jord er gennemboret af kabler, og hvis luft er fyldt med elektromagnetiske signaler – omringet af satellitter og sensorer. En del af denne infrastruktur er velkendt, mens meget forbliver skjult for øjet. Her arbejder kunstnere som arkæologer eller gravrøvere, der graver sig gennem cockpitter, virtuelle spilrum og internettets troldehuler, cockpits og åbne miner. Andre forsøger at kortlægge underverdenens labyrintiske infrastruktur, da ethvert flugtforsøg herfra vil kræve en form for plan.

Dette ser vi eksempelvis i værket *Urn 10* (2023), hvor Juliana Cerqueira Leite anvender en teknik til afstøbning af kroppe til at støbe en tredimensionel kopi af den menneskelige form. Med værket udforsker hun, hvordan begravelse og opgravning kan eksistere samtidigt. Kate Crawford og Vladan Jolers *Anatomy of an AI System* (2018) præsenterer et anatomisk kort over Amazons kunstige intelligens 'Alexa'. Værket spænder over Alexas 'fødsel, liv og død' – fra ressourceudvinding i forskellige miner, gennem menneskeligt arbejde, algoritmisk behandling, økonomier, logistik, bortskaffelse og miljøpåvirkninger.

Kunstnere i dette kapitel: Gillian Brett, Nanna Debois Buhl, Julian Charrière, Kate Crawford, Simon Denny, enorê, Roger Hiorns, Vladan Joler, Juliana Cerqueira Leite, Eva & Franco Mattes, Carsten Nicolai, Simone C Niquille, Jon Rafman, Rachel Rossin, Sebastian Schmieg, Charles Stankieveh, Most Dismal Swamp og Nico Vascellari.

The artworks in this section concern the state of being *locked in*. They are about finding oneself captured or buried within a technological grave, and the labour of escape from this situation, including de-cryption and dis-closure. In a related vein, they highlight search and recovery operations.

Black Site traces the contours of a new underworld: a mechanical planet – its earth punctured by cables, its air filled with electromagnetic signals – surrounded by satellites and sensors. Some of this infrastructure is familiar, but much more is hidden from view. Here artists work like archaeologists or grave-robbers, digging through troll caves, cockpits, game-spaces and open-pit mines. Others attempt to map this labyrinth, as every breakout attempt requires some kind of plan.

In *Urn 10* (2023), Juliana Cerqueira Leite uses the technique of body-casting to explore how burial and unburial can be present, simultaneously, in a single representation. Elsewhere, Kate Crawford and Vladan Joler's *Anatomy of an AI System* (2018) presents an exploded view of Amazon's 'Alexa' artificial intelligence system. Their anatomical map spans its 'birth, life, and death': from resource extraction in various mines, through to human labour, algorithmic processing, economies, logistics, disposal and environmental impacts.

Artists in this part of the exhibition: Gillian Brett, Nanna Debois Buhl, Julian Charrière, Kate Crawford, Simon Denny, enorê, Roger Hiorns, Vladan Joler, Juliana Cerqueira Leite, Eva & Franco Mattes, Carsten Nicolai, Simone C Niquille, Jon Rafman, Rachel Rossin, Sebastian Schmieg, Charles Stankieveh, Most Dismal Swamp and Nico Vascellari.

BLACK HOLE

Denne del af udstillingen omhandler tilstanden af *nedlukning*. *Black Hole* overvejer, hvordan superkompakte digitale arkiver og databehandling forvrænger og opløser skellet mellem indre og ydre, mellem tid og sted, og mellem mening og meningsløshed. Ligesom sorte huller i universet opsluger internettet og kraftfulde kunstige intelligens-modeller virkeligheden, som vi kender den, og forsimples alle former for forskelle til en enstrenget kode. Essensen af mening udvandes. I dag flourer hybridvæsen og forvredne definitioner frit i den digitale verden, og denne del af udstillingen viser nogle af de billeder, som kunstnere bruger til at illustrere mulige konsekvenser af den *fuldkomne dataficering*. Værkerne i *Black Hole* kortlægger det sociale, økonomiske og politiske landskab, ekstatiske konspirationer og post-sandheder, der markerer et *point of no return*.

Flere af værkerne i denne del af udstillingen åbner for spørgsmål som: Hvad er livet, når det leves i skyggen af et dataspor? Hvad er døden, når kroppen lever videre digitalt? Og hvordan danner vi slægtskab til objekter skabt af og i digitale netværk?

I Juan Covellis *Speculative Treasures* (2020-2022) udfylder et Generative Adversarial Network (GAN) vigtige mangler i Colombias arkæologiske arv, idet det digitale redskab erstatter plyndrede skulpturer med nye artefakter baseret på træningsdata fra landets nationale samling.

I værket *The Detective Wall* (2023) forsøger Clusterduck at forstå internettets levende memesfære ved at kombinere kunstteoretisk billedanalyse med tilgange, vi kender fra krimifilm, hvor kriminalbetjente anvender opslagstavler til at kortlægge bevismateriale. Joshua Citarellas *e-deologies* (2020-2023) taler ind i den magt, som digitale medier har til at deformere politik. Værket består af en række flag, hvis respektive våbenskjold hver især symboliserer en mærkelig hybrid, der alle er indhentet fra politiske debatfora. Fra 'Anarko-Kapitalistisk Voluntaristisk Pacifisme' til 'Venstreorienteret Egoistisk Transhumanisme' er de vilde kombinationer kun alt for virkelige.

Kunstnere i dette kapitel: Nora Al-Badri, Morehshin Allahyari, Emmanuel Van der Auwera, Émilie Brout & Maxime Marion, Joshua Citarella, Clusterduck, Juan Covelli, Sterling Crispin, Jürgen Mayer H., Andrea Khôra, Eva & Franco Mattes, Trevor Paglen, Matthias Planitzer og Troika.

This part of the exhibition addresses the state of *lockdown*. *Black Hole* considers how super-dense digital archives and data processing distort and dissolve distinctions between inside and outside, time and space, sense and nonsense. Like black holes, the internet and powerful AI models devour the known universe, collapsing every kind of difference into the singularity of code. Meaning becomes denatured. This section explores the strange figures that artists use to signal the 'event horizon' of *total datafication*. These chimeras and stretched definitions stalk the social, economic and political landscape; ecstatic conspiracies and post-truths that mark a *point of no return*.

Several of the works in this part of the exhibition raise questions such as: what is life in the shadow of a data trail? What is death, when a digital body lives on? And how do we make kin with the network object?

In Juan Covelli's *Speculative Treasures* (2020-2022), a Generative Adversarial Network (GAN) appears to fill in important blanks in Columbia's archaeological heritage, replacing looted sculptures with novel artefacts informed by training data based on the national collection.

In *The Detective Wall* (2023), Clusterduck attempts an impossible task: to make sense of the recent memescape. Their fool's errand combines art-theoretical image analysis with the insanity of a television detective's 'crazy wall'. Joshua Citarella's *e-deologies* (2020-2023) speaks to the power of digital media to deform political life. The work comprises a series of flags, their respective heraldry symbolising a strange hybrid. From 'Anarko-Capitalist Voluntarist Pacifism' to 'Left Egoist Transhumanism', the wild combinations are all too real – gathered from political message boards.

Artists in this part of the exhibition: Nora Al-Badri, Morehshin Allahyari, Emmanuel Van der Auwera, Émilie Brout & Maxime Marion, Joshua Citarella, Clusterduck, Juan Covelli, Sterling Crispin, Jürgen Mayer H., Andrea Khôra, Eva & Franco Mattes, Trevor Paglen, Matthias Planitzer and Troika.

BLACK BOX

I denne del af udstillingen skildrer kunstnere følelsen af være *udelukket* fra at få indsigt i de produkter og systemer, der omgiver os.

En 'black box' er et apparat, der udelukkende kan forstås ved at observere sammenhængen mellem dens input og output. Det, som foregår inde i apparatet, er skjult, mørklagt. Sorte bokse er dog langt fra passive objekter. De handler som en slags okkulte agenter, der repræsenterer et skæringspunkt mellem begær og skuffelse i samtidens teknokultur. En black box kan ikke altid tilbyde svar på vores spørgsmål. Samtidig har vi ofte mistanke om, at det i virkeligheden er os selv, objektet overvåger.

Kunstværkerne i denne del af udstillingen iscenesætter spændingerne mellem en synlig brugerflade og en usynlig *backend*. Nogle af værkerne peger på hvordan retorik om transparens somme tider kan medvirke til at maskere sandheden og gøre indholdet vanskeligere at forstå.

Eva og Franco Mattes' *P2P* (2022) er en server forbundet til det åbne internet, der distribuerer et digitalt kunstværk, som løber gennem *peer-to-peer*-netværket. Serveren har intet output, så registreringen af værket er begrænset til blinkende lys og lyden af køleventilatorerne. Trevor Paglens *Faces of ImageNet* (2022) demonstrerer iboende bias i den nye teknologi for ansigtsgenkendelse. I det værket kategoriserer udstillingens besøgende, gør det opmærksom på konkrete udtryk for algoritmisk racisme, misogyni og mere, der ligger latent i den data, som den kunstige intelligens bygger på. Tilman Hornigs transparente *GlassBook* (2013–2023) iscenesætter den æstetiske illusion, der er forbundet med databehandling og rejser spørgsmålet: i hvilket omfang er smartphones, bærbare computere og andre systemer rent faktisk gennemskuelige mediatorer af virkeligheden?

Kunstnere i denne afdeling: Julian Charrière, Mathias Gramoso, Tilman Hornig, Daniel Keller, Jonna Kina, Kristian Kragelund, Eva & Franco Mattes, Carsten Nicolai og Trevor Paglen.

Black Box explores how artists picture being *locked out* of ubiquitous products and control systems in our everyday life.

In cybernetics, the term 'black box' describes any device or system that can be viewed only in terms of its input and output, without any knowledge of its internal conversion mechanism. What happens inside a black box is opaque, veiled in shadow: black. Black boxes are not merely passive objects. These occult agents are a locus of desire and disappointment in contemporary technoculture. In the presence of a black box, our questions may not always find answers. At the same time, we are often suspicious that the object is in fact observing us.

The artworks in this section stage tensions between a visible interface and an opaque backend. Some also consider how a rhetoric of transparency can obscure the truth.

Eva and Franco Mattes' *P2P* (2022) is a server connected to the open internet, distributing a digital artwork as a torrent through the peer-to-peer network. The server has no output, and so the register of the piece is limited to blinking lights and the noise of the cooling fans. Trevor Paglen's *Faces of ImageNet* (2022) demonstrates inherent biases in the emerging technology of facial recognition, drawing out concrete expressions of algorithmic racism, misogyny and more, latent in the AI's training data as it categorises visitors. Elsewhere, Tilman Hornig's *GlassBook* series (2013–2023) stages the aesthetic sleight of hand surrounding computation: to what extent are smartphones, laptops and other systems really transparent mediators of reality?

Artists in this part of the exhibition: Julian Charrière, Mathias Gramoso, Tilman Hornig, Daniel Keller, Jonna Kina, Kristian Kragelund, Eva & Franco Mattes, Carsten Nicolai and Trevor Paglen.